

с тях.

Той отправи очуден взор към царя. _Защо Асен прежълтя още повече? Защо такава дълбока уплаха се мярна през очите му? Нима и сега щеше да прости?

— Искам да говоря с кир Тодор... — каза царят. — Ще го изпитам подробно, ще го....

— Не! — извика обзет от внезапна ярост севастократорът. — Не! Без колебание. Няма нужда от разпити. Ти гледаш да печелиш време. Познавам те. Ти не можеш да издадеш повеля за смъртна казан. Но не забравяй; че понякога границата на търпението и милосърдието се смесва с тая на слабостта и страха. Ала аз няма да те питам! После ако искаш, мене накажи със смърт... — той буйно хвърли десния край на плаща си през лявото рамо. — Не се повинявам! — И тръгна към вратата.

— Александре! — прозвуча властния глас на самодържеца.

Севастократорът спря, като уличен от стрела. Полека се извърна. Сините му очи бяха потъмнели като стомана.

— Защо? Повтарям ти, че ако не издадеш повеля, аз ще го удуша с тия си ръце... Или чакаш тебе да удушат през някоя невърна нощ? С борина ли си дириш белята?

Верно бе... Прав бе Александър...

Ще прости. Ще бъде великодушен. Ала те ще бъдат ли великодушни към него, в мига, когато добият най-малка възможност да си отмъстят? А той трябваше да пази не своя живот, а живота на българския цар, който бе нужен на народа му... Сякаш гъста мъгла слеза пред очите му... Да. След тази последна измяна, след това ново вероломство, кири Тодор не биваше повече да живее.

Да го прости... И Асен виждаше вече лукавата усмивка през устата на гърка. Слаб е, слаб е българският цар... Гняв преля в гърдите му като помитащ поток. Смърт за коварния изменник... Той дигна ръка, отвори уста да изрече невероятното. Ала като мълния го прониза някакъв